

NO SABEM REBRE

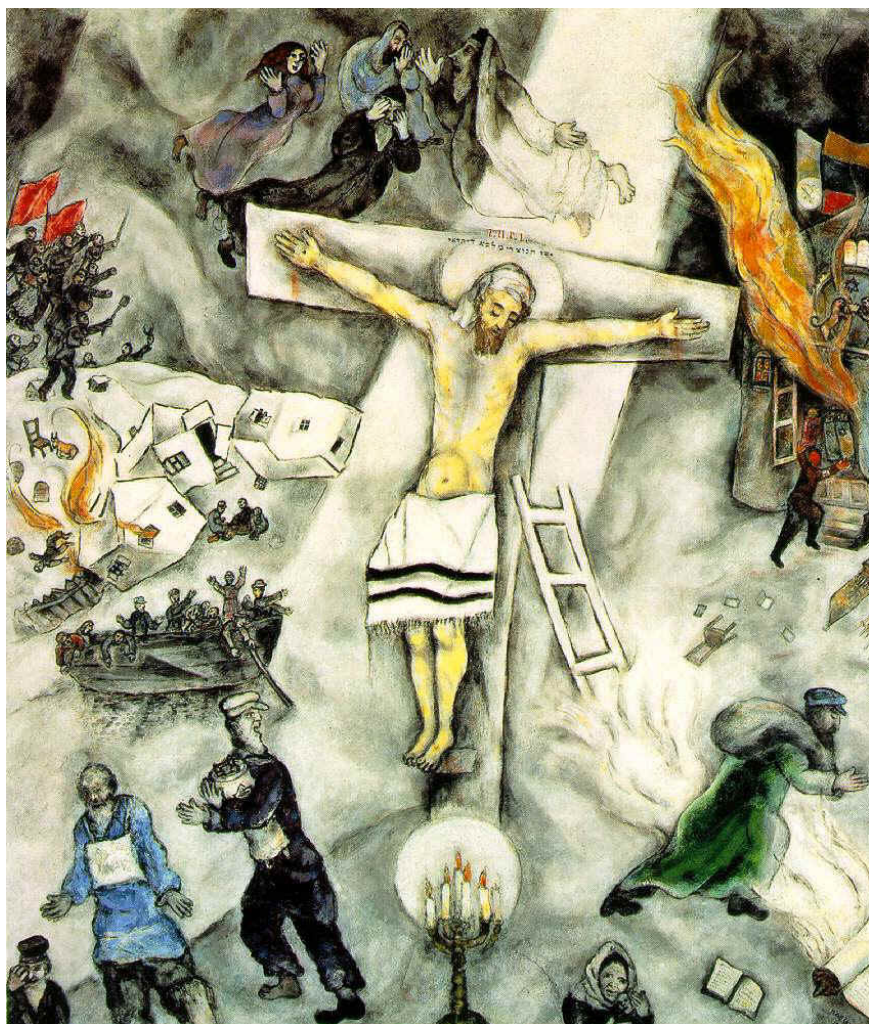
LLORENÇ SAGALÉS

En la guarició del sordmut que apareix a Mc 7, 31-37, hi ha un “sospir” de Jesús que ens esglaia per la seva força: “I mirant al cel, Jesús sospirà”. Sospirà, és a dir, aspirà primer profundament, com si s’omplís de tot l’Esperit de Déu; i a continuació, gairebé fins al gemec, amb una fatiga i un desig d’un altre món, espirà, vessà el seu alè, el seu Esperit, sobre aquell pobre sordmut que l’ha commogut fins a les entranyes. I què li diu, Jesús, què li balbujeja? “Effetà”, això és, “Obre’t!”.

El Cristianisme és obertura, anhel de llibertat, lliurament, o no és res. I si quelcom travessa contínuament Crist és la seva pretensió de desemascarar la nostra mentida, de trencar el nostre cor endurit, d’ensenyar-nos a escoltar, de fer-nos participar en la llibertat del seu amor. Per això, el sordmut de l’Evangeli ens representa espiritualment a tots. ¿Com escoltarem si abans no aprenem a callar, si no aprenem a estimar el silenci, i no només el silenci exterior, sinó per damunt de tot el silenci interior? ¿Com aprendrem a escoltar l’altre i a dialogar de veritat amb ell, si no ens callem per dins, si no ens oblidem

una mica de nosaltres mateixos i intentem atendre el que necessita l’altre? ¿I com escoltarem Déu i percebrem el seu misteri si sovint només vivim tancats en les nostres quimeres, en les nostres petites preocupacions privades?

A mida que ens fem grans, ens creiem molt savis i justos, pensem que ja coneixem Déu i els altres, que no tenen massa a ensenyar-nos; ens hem construït amb esforç unes grosses muralles de protecció

davant els perills del món, i així intentem no deixar-nos sorprendre massa per Déu.

Potser la nostra major temptació avui, de tots, del nostre temps, és que ja no sabem rebre. No és que no creguem en Déu; és que no volem exposar-nos nus davant Déu perquè tenim por que Ell prengui possessió de nosaltres. I no estem disposats a això, no volem perdre el control de les nostres vides. I ens inquieta profundament que ens estimi fins a l'extrem, així, amb desmesura, en excés; ens resistim a deixar-nos estimar per Ell. Estem sords perquè ens pensem que així escoltem. I a Jesús, a l'Església, venim els sords, els cecs d'esperit, els malalts i empresonats que pidolem la

llibertat. El qui pensi que ja és just, que veu, escolta i camina perfectament, no percebrà res en Jesús. Però a tots els qui plorem la nostra sordesa i anhelem consumir-nos d'amor, Jesús ens diu: "Obre'!", deixa que Jo sigui la teva obertura, permet-me que t'estimi fins a donar la vida per tu, rep l'alè del meu Esperit sense mesura, deixa que "expiri" d'amor (que mori) per tu a la creu per tota l'eternitat.

Aquest és el sentit profund del sospir de Jesús, del seu aspirar-i-espigar el seu

Esperit de vida per nosaltres, per tots. Obrir el nostre cor, aprendre a escoltar Déu i a rebre'l, és consentir, deixar que mori per nosaltres per amor. ¿Com podríem parlar de Déu, donar testimoni d'Ell, si no el rebéssim prèviament? ¿Com podríem passar a la paraula sense curar la nostra sordesa? El qui no escolta primer Déu, no té res a dir als homes. Demanem a Déu que es compadeixi de nosaltres i ens concedeixi la gràcia d'aprendre a escoltar el seu silenci.